

Arrest

nr. 326 290 van 7 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 mei 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 25 april 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, geboren in 1980.

Op 25 april 2025 neemt de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de bestreden beslissing, die drie beslissingen bevat:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politiezone Meetjesland op 25.04.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw,

naam: A.

voornaam: M. A.

geboortedatum: (...)1980

geboorteplaats: Accra

nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is in het bezit van een Ghanees paspoort met nummer G(...) geldig tot 27.06.2031 en een Griekse verblijfskaart met nummer E(...) geldig tot 18.05.2026 op het moment van haar arrestatie. Zij heeft echter geen aankomstverklaring ingediend in België. Tijdens het hoorrecht van 25.04.2025 verklaart betrokkene sinds 2 maand in België te verblijven.

Betrokkene verklaart voor het eerst naar België gekomen te zijn in 2018. Uit het administratief dossier blijkt ook dat betrokkene op 20.02.2020 en op 07.02.2023 een aankomstverklaring aflegde. Betrokkene heeft ditmaal geen aankomstverklaring afgelegd en kan dus niet aantonen hoelang zij reeds effectief op het grondgebied verblijft.

Mevr. A. diende op 09.10.2023 een aanvraag van machtiging tot verblijf om buitengewone redenen in. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 werd op 01.07.2024 evenwel onontvankelijk verklaard door de DVZ omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierop volgend werd door DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) opgesteld met een termijn van 30 dagen, dat haar betekend werd per aangetekend schrijven op 24.07.2024.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene verklaart wel een vriend te hebben in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van haar verblijf op het grondgebied haar niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Mevrouw A. verklaart last te hebben van een hoge bloeddruk nadat ze een operatie heeft ondergaan voor een gezwel op haar luchtweg. Betrokkene legt hiervan evenwel geen documenten voor die dit staven.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Mevrouw A. verklaart in België te zijn omdat ze de intentie heeft om hier te werken. Te noteren valt dat betrokkene op dit moment niet beschikt over de vereiste werkvergunningen en dus geen winstgevende activiteit mag uitoefenen. Het beoogde werk kan met andere woorden enkel in precaire, niet-wettelijk geregelde omstandigheden plaatsvinden.

De loutere bewering tot werkbereidheid opent bovendien op geen enkele manier een mogelijkheid tot een recht op verblijf.

Het voornemen van betrokkene om te werken, zonder dat er ook effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt tevens geen beletsel voor een al dan niet tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland, met het oog op het verkrijgen van de in België vereiste vergunningen.

Tot slot kan betrokkene haar intentie om deel te nemen aan de arbeidsmarkt ook in Ghana of Griekenland in vervulling brengen teneinde er zich te re- integreren

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 08.10.2024, 12.11.2024, 03.03.2025 en 21.03.2025 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is pas voor het eerst op 21.03.2025 verschenen op de afspraak. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst of Griekenland en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kan niet aantonen dat ze gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.07.2024 dat haar betekend werd per aangetekend schrijven op 24.07.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene verklaart sedert twee maanden in België te zijn, maar het dossier bevat geen bewijzen dat zij effectief het grondgebied zou verlaten hebben na ontvangst van het bevel van 01.07.2024.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat ze problemen heeft in Ghana. Mevrouw A. zou nog regelmatig terugkeren naar Griekenland en geeft bovendien geen verklaringen waarom ze niet naar daar zou kunnen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Griekenland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Mevrouw A. verklaart last te hebben van een hoge bloeddruk nadat ze een operatie heeft ondergaan voor een gezwel op haar luchtweg. Betrokkene legt hiervan evenwel geen documenten voor die dit staven.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 08.10.2024, 12.11.2024, 03.03.2025 en 21.03.2025 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is pas voor het eerst op 21.03.2025 verschenen op de afspraak. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst of Griekenland en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kan niet aantonen dat ze gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.07.2024 dat haar betekend werd per aangetekend schrijven op 24.07.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene verklaart sedert twee maanden in België te zijn, maar het dossier bevat geen bewijzen dat zij effectief het grondgebied zou verlaten hebben na ontvangst van het bevel van 01.07.2024.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene werd op 08.10.2024, 12.11.2024, 03.03.2025 en 21.03.2025 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is pas voor het eerst op 21.03.2025 verschenen op de afspraak. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst of Griekenland en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Griekenland.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, J. D, attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de de Korpschef van de politiezone Meetjesland en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Holsbeek.

de betrokkene, A. M. A, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Holsbeek vanaf 25.04.2025.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij het volgende op:

"Verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekster thans niet met een begin van bewijs aan toont gevolg geven te hebben aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 01.07.2024 en werkelijk naar Griekenland te zijn teruggekeerd. Ook uit de voorgelegde Griekse verblijfstitel kan niet worden afgeleid dat verzoekster na 01.07.2024 naar Griekenland zou zijn teruggekeerd.

Zij toont evenmin aan na haar voorgehouden terugkomst in België zich te hebben aangemeld bij de gemeente om haar aankomst in het Rijk te melden.

Aangezien niet wordt aangetoond dat verzoekster gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten wordt, conform artikel 39/57 §1-3° van de Vreemdelingenwet, de beroepstermijn herleid tot vijf dagen i.p.v. tien dagen.

De bestreden beslissing werd verzoekster ter kennis gebracht op 25.04.2024 waardoor 30 .04.2025 de laatst mogelijke dag was om voorliggende procedure in te leiden.

Echter, voorliggend verzoekschrift dateert van 05.05.2025 en is aldus laattijdig, waardoor verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid betwist."

2.2. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Uit het administratief dossier en de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoekster reeds op 1 juli 2024, met kennisgeving op 24 juli 2024, een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. Verzoekster stelde hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer RvV 322 944.

De bestreden beslissing is dus reeds een tweede verwijderingsmaatregel en verzoekster slaagt er niet in met een begin van bewijs aan te tonen gevolg te hebben gegeven aan het eerste bevel om het grondgebied te verlaten *d.d.* 1 juli 2024 en werkelijk naar Griekenland te zijn teruggekeerd. Waar de advocaat ter terechtzitting aanhaalt dat uit het verslag van het intakegesprek bij de ICAM-coach *d.d.* 21 maart 2025 blijkt dat ze daadwerkelijk is teruggekeerd en dat de ICAM-coach dit niet lijkt te betwisten, stelt de Raad vast dat het louter gaat om de verklaringen van verzoekster zelf maar dat geen begin van bewijs voorligt dat zij ook daadwerkelijk, zoals zij beweert in 2024 voor ongeveer drie tot vier maanden, waarbij zij ook aangeeft de exacte data niet meer te weten, zou zijn teruggekeerd naar Griekenland. Waar zij ten aanzien van de ICAM-coach aangaf dat zij zou zijn teruggekeerd om haar verblijfskaart te hernieuwen, stipt de Raad aan dat de voorgelegde Griekse verblijfstitel is uitgegeven op 19 mei 2023 en geldig is tot 18 mei 2026 zodat *prima facie* niet wordt ingezien waarom zij voor de hernieuwing van deze kaart zou dienen teruggekeerd zijn. Verder toont verzoekster niet met een begin van bewijs aan dat zij zich na haar voorgehouden terugkomst naar België heeft aangemeld bij de gemeente om haar aankomst in het Rijk te melden.

Aangezien niet wordt aangetoond dat verzoekster gevolg gegeven heeft aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten beschikt zij, overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, *juncto* artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing aan verzoekster in persoon werd ter kennis gebracht op 25 april 2025. De beroepstermijn nam bijgevolg, overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aanvang op 26 april 2025 en verzoekster beschikte dus tot en met 30 april 2025 om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op maandag 5 mei 2025 (bij J-box) aan de Raad overgemaakt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De beroepstermijnen, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden wanneer hij een laattijdig ingesteld beroep toch zou behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, “*Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)*” in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter terechtzitting werd de laattijdigheid van de vordering in het debat gebracht. De advocaat van verzoekster is van mening dat de beroepstermijn tien dagen bedraagt gezien het eerder bevel om het grondgebied te verlaten reeds uitvoering heeft gekregen. Onder verwijzing naar hoger voormeld betoog en de bespreking ervan wordt niet aangetoond dat verzoekster gevolg gegeven heeft aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten en verder kan niet worden ingezien en wordt hiermee niet concreet aangetoond dat verzoekster buiten haar wil om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet binnen de wettelijk voorziene termijn van vijf dagen heeft kunnen indienen, dit is voor 30 april 2025 om 23u59.

Nu geen overmacht is aangetoond en aangezien blijkt dat *in casu* een beroepstermijn van vijf dagen geldt, werd onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig ingediend. Aldus is de vordering onontvankelijk *ratione temporis*. De Raad wijst er tevens op dat uit de arresten van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten

van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM en beschreven in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De procedures bij de Raad inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als totdat de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek. Verder werd ook geoordeeld dat de beroepstermijnen die zijn voorzien in deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoende zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs kan worden beschouwd als een daadwerkelijk rechtsmiddel (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Thans wordt geen enkel concreet element aangebracht waarom hier in verzoeksters geval anders over zou moeten worden geoordeeld. In de akte van kennisgeving van 25 april 2025 worden alle beroepsmodaliteiten op een duidelijke wijze vermeld, en het wordt ter terechtzitting niet door verzoekster betwist dat de onderhavige vordering een tweede verwijderingsmaatregel betreft zodat *in casu* een beroepstermijn van vijf dagen geldt. Er wordt geen enkel begin van bewijs geleverd dat er in de praktijk onvoldoende tijd was om met kennis van zaken een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen vóór het verstrijken van de beroepstermijn. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de laattijdigheid van de vordering te wijten is aan een gebrek aan dilgentie vanwege verzoekster zelf. In dit geval kan derhalve worden geconcludeerd dat verzoekster wel over een effectief rechtsmiddel beschikte, doch dat er niet het nodige werd gedaan om de Raad tijdig te vatten.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens is bijgevolg onontvankelijk wegens de laattijdigheid ervan.

3. De ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats

De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de vordering in haar geheel niet-ontvankelijk is.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

V. SERBRUYNS